Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

30 май 2013 година*

„Член 107, параграф 1 ДФЕС — Държавни помощи — Понятието „ресурси на държавата“ — Понятието „възможност за носене на отговорност от държавата“ — Междубраншови организации в селското стопанство — Признати организации — Съвместни дейности в интерес на професията, за които тези организации са взели решение — Финансиране от вноски, въведени доброволно от посочените организации — Административен акт, който прави тези вноски задължителни за всички представители на професията от съответната област на селското стопанство“

По дело C-677/11

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Conseil d'État [Държавен съвет] (Франция) с акт от 28 ноември 2011 г., постъпил в Съда на 29 декември 2011 г., в рамките на производство по дело

Doux Élevage SNC,

Coopérative agricole UKL-ARREE

срещу

Ministère de l'Agriculture, de l'Alimentation, de la Pêche, de la Ruralité et de l'Aménagement du territoire,

Comité interprofessionnel de la dinde française (CIDEF),

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: г-н T. von Danwitz, председател на състав, г-н A. Rosas, г-н E. Juhász (докладчик), г-н D. Šváby и г-н C. Vajda, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Wathelet,

секретар: г-н V. Tourrès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 ноември 2012 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Doux Élevage SNC, от адв. P. Spinosi, адв. M. Massart и адв. D. Lechat,

* Език на производството: френски.

— за земеделска кооперация UKL-ARREE, от адв. P. Spinosi,

— за Comité interprofessionnel de la dinde française (CIDEF), от адв. H. Calvet, адв. Y. Trifounovitch, адв. C. Rexha и адв. M. Louvet,

— за френското правителство, от г-жа E. Belliard, както и от г-н G. de Bergues, г-н J. Gstalter и г-н J. Rossi, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-н B. Stromsky и г-н S. Thomas, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 31 януари 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване е с предмет тълкуване на член 107, параграф 1 от ДФЕС, отнасящ се до държавните помощи, и по-специално тълкуването на понятието „ресурси на държавата“, съдържащо се в тази разпоредба.

2 Запитването е отправено в рамките на спор на Doux Élevage SNC и земеделска кооперация UKL-ARREE, дружества, които осъществяват селскостопанска дейност в областта на производството и отглеждането на пуйки, с компетентните национални органи по повод законосъобразността на тяхно решение, с което по отношение на всички представители на професии в тази област задължително се разпростира действието на споразумение, сключено в рамките на представителната междубраншова организация в посочената област, въвеждащо вноска за финансирането на съвместните дейности, за които тази организация е взела решение.

Френската правна уредба

3 Закон № 75-600 от 10 юли 1975 г. за междубраншовите организации в селското стопанство [loi n° 75-600, du 10 juillet 1975, relative à l'organisation interprofessionnelle agricole] (JORF, 11 юли 1975 г., стр. 7124) въвежда междубраншовия диалог в сектора в такъв смисъл, че различните браншови организации, обичайно известни като „групи“, които са с най-голяма степен на представителност за определена област от селското стопанство, могат да се сдружават в рамките на междубраншово обединение. Разпоредбите на този закон са кодифицирани в Кодекс за селското стопанство, за развитието на селските райони и за морския риболов [Code rural et de la pêche maritime] (наричан по-нататък „Кодексът за селските райони“), като по-долу са посочени релевантните разпоредби от последния в редакцията им, приложима към обстоятелствата, предмет на главното производство.

4 Член L. 611-1 предвижда:

„При определянето, съгласуването, прилагането и оценката на политиката за ориентиране на различните видове продукция и за организацията на пазарите участва Върховен съвет за ориентиране и съгласуване в селското стопанство и хранителната промишленост, който се състои от представители на съответните министерства, на селскостопанските производители, на преработвателната промишленост и предприятията за пазарна реализация на селскостопански продукти, на занаятите и едноличните търговци в хранителната промишленост, на

потребителите и на признатите сдружения за защита на околната среда, на земевладелците и на представителните професъюзни организации на заетите лица в различните професии от областта на селското стопанство и хранителната промишленост.

Същият е компетентен по отношение на всички видове производство в селското стопанство, хранителната селскостопанска промишленост, аграрната промишленост и горското стопанство.

[…]“.

5 Член L. 632-1 гласи:

„I. – Обединенията, създадени по инициатива на браншовите организации, които са най-представителни за селскостопанското производство и в зависимост от случая, за преработвателната промишленост, пазарната реализация и дистрибуцията, могат да бъдат признати в качеството си на междубраншови организации от компетентния административен орган след съгласуване с Върховния съвет за ориентиране и съгласуване на селското стопанство и хранителната промишленост или на национално равнище, или в рамките на съответната производствена зона за съответния продукт или група продукти, ако посредством сключването на междубраншови споразумения имат едновременно за цел:

— да конкретизират и благоприятстват сключването на договори между техните членове,

— да допринесат за управлението на пазарите посредством тяхното проследяване с прогнозни цели, по-пълното съобразяване на продуктите в количествен и качествен план и насърчаването на тяхната реализация,

— да утвърдят безопасността на храните, и по-специално чрез проследимостта на продуктите в интерес на ползвателите и потребителите.

Междубраншовите организации могат да преследват и други цели, свързани по-специално:

— със запазването и развитието на икономическия потенциал в сектора,

— с развитието на формите за остойностяване на продуктите, несвързани с хранително-вкусовите им качества,

— с участие в международни дейности за развитие,

[…]

II. – За съответния продукт или група продукти се признава само една междубраншова организация. При признаването на национална междубраншова организация регионалните междубраншови организации представляват комитети на тази национална междубраншова организация и имат свои представители в нейните рамки.

[…]“.

6 Член L. 632-2-I гласи:

„Признават се само междубраншовите организации, чийто устав предвижда определянето на помирителен орган за споровете, които могат да възникнат между членуващите браншови организации по повод на прилагането на междубраншовите споразумения […]

От признатите междубраншови организации може да се иска становище относно насоките и мерките на политиките в съответните свързани с тях професии.

Те допринасят за прилагането на националните и общностните икономически политики и могат приоритетно да се ползват от бюджетни помощи при тяхното разпределяне.

С цел точно изпълнение на поставените им задачи междубраншовите организации могат да се сдружават с представителните организации на потребителите и на заетите лица в предприятията от сектора.

С постановление на Conseil d'État се определят условията за признаване и оттегляне на признаването на междубраншовите организации".

7 След приемането на Закон № 2010-874 за модернизация на селското стопанство и рибарството от 27 юли 2010 г. [loi n° 2010-874 de modernisation de l'agriculture et de la pêche du 27 juillet 2010] (JORF, 28 юли 2010 г., стр. 13925), което се случва след настъпване на фактите, предмет на разглеждане в главното производство, трета алинея на член L. 632-2-I е заличена.

8 Съгласно член L. 632-2-II:

„Споразуменията, сключени в рамките на някоя от признатите междубраншови организации за определен продукт, […] които имат за цел да адаптират предлагането към търсенето, не могат да съдържат ограничения на конкуренцията […].

Тези споразумения се приемат с единодушие от членуващите в междубраншовата организация професии в съответствие с разпоредбите на член L. 632-4, първа алинея […].

Незабавно след сключването им и преди да започнат да се прилагат, за тези споразумения се информират министърът на земеделието, министърът, отговарящ за икономиката, и органът в областта на конкуренцията. В Официалния бюлетин по въпросите на конкуренцията, потреблението и преследването на измамите се публикува официално известие за сключването им.

[…]".

9 Член L. 632-3 гласи следното:

„Споразуменията, сключени в рамките на призната междубраншова организация, могат да бъдат продължени за определен срок изцяло или отчасти от компетентния административен орган, когато имат за цел — посредством типови договори, договори за кампании и съвместни дейности или за дейности от съвместен интерес, които са в съответствие с общия интерес и са съвместими с правилата на общата селскостопанска политика — да способстват по-специално за:

1° изучаване на търсенето и предлагането;

2° приспособяване и регулиране на предлагането;

3° въвеждане под контрола на държавата на правила за пускане на пазара, ценообразуване и условия за разплащане. Тази разпоредба не се прилага за продукти на горското стопанство;

4° качеството на продуктите: за целта споразуменията могат по-специално да предвидят изготвянето и прилагането на браншови норми за качество и на правила за определянето му, за опаковането, превоза и представянето, при необходимост до етапа на продажба на

дребно на стоките; тези споразумения могат по-специално да предвидят по отношение на защитените наименования за произход прилагането на процедури за контрол на качеството;

5° междубраншовите отношения в съответния сектор, по-специално чрез въвеждането на технически стандарти, програми за приложни изследвания, експериментални и развойни програми и осъществяването на инвестиции в техните рамки;

6° информацията относно областите на дейност и продуктите, както и промотирането им на националния и международните пазари;

7° колективните дейности за противодействие на рисковете и непредвидените обстоятелства, свързани с производството, преработването, пазарната реализация и дистрибуцията на селскостопанските и хранителните продукти;

8° борбата с вредителите по смисъла на член L. 251-3;

9° развитие на формите за остойностяване на продуктите, несвързани с хранително-вкусовите им качества;

10° участие в международни дейности за развитие;

11° развитие на договорните взаимоотношения между представителите на професиите, включени в междубраншовата организация, по-специално чрез включването в типовите договори на типови клаузи, свързани с поемането на задължения, реда и условията за определяне на цените, графика на доставките, срока на договора, принципа на минималната цена, условията и реда за преразглеждане на условията за продажба в случай на силни колебания в индекса на цените на първичните селскостопански стоки, както и с мерки за регулиране на обемите с цел адаптиране на предлагането към търсенето“.

10 След приемането на Закон № 2010-874 от 27 юли 2010 г. разглежданият член L. 632-3 вече гласи следното:

„Споразуменията, сключени в рамките на призната междубраншова организация, могат да бъдат продължени за определен срок изцяло или отчасти от компетентния административен орган, когато предвиждат съвместни дейности или дейности от съвместен интерес, които са в съответствие с общия интерес и са съвместими със законодателството на Европейския съюз“.

Останалата част от текста, който по-рано е част от този член, е заличена.

11 Член L. 632-4 предвижда:

„Продължаването на действието на тези споразумения зависи от приемането с единодушно решение на разпоредбите им от професиите, представени в междубраншовата организация. За споразуменията, които се отнасят само за част от професиите, представени в тази организация, е достатъчно единодушието само на тези професии, при условие че няма възражения от никоя друга професия.

[…]

Когато е взето решение за продължаване на действието, предвидените по този начин мерки стават задължителни в съответната производствена зона за всички представители на професиите, участващи в междубраншовата организация.

Компетентният орган разполага със срок от 2 месеца от получаване на искането от страна на междубраншовата организация, в който да се произнесе по исканото продължаване на действието. Ако при изтичането на този срок той не е съобщил решението си, искането се счита за прието.

Решенията, с които се отказва продължаване на действието, се мотивират“.

12 Член L. 632-6 предвижда:

„Признатите междубраншови организации, посочени в членове L. 632-1 и L. 632-2, могат да събират от всички представители на включените в тях професии вноски, произтичащи от споразуменията, чието действие е продължено съгласно процедурата по членове L. 632-3 и L. 632-4, като въпреки задължителния си характер вноските продължават да се считат за частноправни вземания.

[…]

Освен това вноски могат да се събират за вносни продукти при условията, определени с постановление. По искане на междубраншовите организации получатели и за тяхна сметка тези вноски се събират от митническите органи.

Посочените вноски не изключват събирането на парафискални такси“.

13 Съгласно член L. 632-8-I:

„Признатите междубраншови организации отчитат ежегодно дейността си пред компетентните административни органи и представят:

— финансови отчети,

— доклади за дейността и протоколи от заседанията на общото събрание,

— резюме относно прилагането на споразуменията, чието действие е продължено.

Те представят на компетентните административни органи всички документи, поискани от последните при упражняване на контролните им правомощия“.

14 С наредба от 24 юни 1976 г. (JORF, 26 август 1976 г., стр. 5143) компетентният административен орган признава Comité interprofessionnel de la dinde française [Френски междубраншов комитет по въпросите, свързани с производството на пуйки, наричан по-нататък „CIDEF“], частноправно сдружение с нестопанска цел, като междубраншова селскостопанска организация в съответствие със Закон № 75-600. CIDEF обединява четири професионални групи, а именно „производство“, „люпене и внос на яйца за люпене и на породи“, „клане и преработване“ и „хранене на животните“.

15 Съгласно член 2 от Устава, CIDEF:

„има за цел:

— обединяването на всички браншови инициативи с оглед на организирането и регулирането на пазара на месо от пуйка,

— въвеждането, с оглед на предходното, на система за статистическа информация, която да запознава постоянно представителите на професиите с: изграждането на стадния фонд, клането, наличностите, външната търговия, потреблението на домакинствата и населените места,

— регулирането на производството и на пазара на месо от пуйка посредством дейности, насочени към обема на предлагане и на търсене,

— осигуряване на необходимите финансови средства,

— представянето на искания за одобрение на стандартите, определени за всяка професионална група за продуктите, които произвежда и продава,

— въвеждането на задължителна писмена форма при сключването на договори за доставка на стоки и услуги между представителите на професиите (Комитетът ще предлага типови рамкови договори),

— осъществяването на контакт с националните и общностни органи относно всички проблеми, възникващи във връзка с производството на пуйки, общи за професионалните групи,

— създаването на най-тесен диалог в рамките на Европейската икономическа общност с представителите на професиите, свързани с производството на пуйки от страните партньори,

— осъществяването на всички полезни за разрешаването на технически и технологични проблеми инициативи, и по-специално провеждането на необходимите изпитвания,

— осигуряването за всички или за част от професионалните групи в областта на производството на птиче месо, общо за всички продукти, на услуги в областите от общ интерес. Тези услуги се възлагат на Комитета с писмени договори. За финансирането им се води отделна отчетност и във връзка с него CIDEF няма право да събира никакви вноски, които са били направени задължителни по силата на член L. 632-6 от Кодекса за селските райони“.

Спорът, предмет на главното производство, обстоятелствата в неговата основа и преюдициалният въпрос

16 С междубраншово споразумение, прието на 18 октомври 2007 г., CIDEF въвежда междубраншова вноска в тежест на всеки от представителите на професиите, представени в него. Това споразумение е сключено за срок от 3 години. С допълнително споразумение, допълващо междубраншовото споразумение, сключено на същата дата, размерът на вноската за 2008 г. е определен на 14 EUR за всеки 1000 млади пуйки. С две наредби, приети на 13 март 2008 г. (JORF, 27 март 2008 г., стр. 5229 и JORF, 1 април 2008 г., стр. 5412), компетентните министри продължават действието на междубраншовото споразумение за срок от 3 години и на допълнителното споразумение — за срок от 1 година в съответствие с член L 632-3 от Кодекса за селските райони. С ново, сключено на 5 ноември 2008 г. допълнително споразумение към посоченото междубраншово споразумение CIDEF решава да запази същия размер на междубраншовата вноска за 2009 г. В съответствие с член L. 632-4, четвърта алинея от Кодекса за селските райони действието на това допълнително споразумение е продължено с мълчаливо решение за одобрение на компетентния орган от 29 август 2009 г., оповестено с известие на компетентния министър, публикувано на 30 септември 2009 г. (JORF, 30 септември 2009 г., стр. 15881).

17 Doux Élevage SNC, дъщерно дружество на групата Doux, което заема първото място сред европейските производители на птици, и земеделската кооперация UKL-ARREE искат от Conseil d'État отмяна на мълчаливото решение, възникнало на 29 август 2009 г., за продължаване на действието на допълнителното споразумение от 5 ноември 2008 г. в резултат от мълчанието на администрацията по искането за продължаване на действието на това допълнително споразумение, както и от известието, с което е оповестено посоченото решение. Те твърдят, че междубраншовата вноска, въведена с допълнителното споразумение от 5 ноември 2008 г., действието на която по силата на това решение е продължено и става задължително за всички представители на професиите в междубраншовата организация, е свързано с държавна помощ и поради това в съответствие с член 108, параграф 3 ДФЕС Европейската комисия е трябвало да бъде информирана предварително за същото решение.

18 В резултат от Решение от 15 юли 2004 г. по делото Pearle и др. (C-345/02, Recueil, стр. I-7139) в съответствие с постоянната съдебна практика сезираната национална юрисдикция приема, че вноските, въвеждани от признатите междубраншови организации за финансирането на съвместни дейности, за които тези организации са взели решение, обичайно известни като „задължителни доброволни вноски“ (наричани по-нататък „ЗДВ“), както и административните актове, по силата на които тези вноски стават задължителни за всички представители на професиите от съответната област, не попадат в понятието държавни помощи.

19 В резултат от някои становища на Cour des comptes [Сметната палата] обаче по съображения за правна сигурност френското правителство уведомява Комисията за рамкова програма за дейности, които могат да бъдат осъществявани от междубраншовите организации, и прилага към нея десет споразумения, сключени от най-големите междубраншови организации. С решението си Държавна помощ № 561/2008 (C(2008) 7846 окончателен) от 10 декември 2008 г., като се позовава на Решение по дело Pearle и др., посочено по-горе, Комисията приема, че разглежданите мерки попадат в понятието за държавни помощи. Тя все пак установява, че финансирането на тези мерки не повдига възражения с оглед на системата за обща организация на пазара и че няма опасност тези мерки да засегнат условията за търговия до степен, която да е в разрез с общите интереси, поради което стига до извода, че те могат да се ползват от дерогацията по член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС. Комисията стига до сходна позиция и в две по-късни решения. Срещу всички тези решения както Френската република, така и някои от засегнатите междубраншови организации подават до Общия съд жалби за отмяна, по които производствата пред Общия съд в момента са висящи.

20 Conseil d'État отбелязва най-напред, че междубраншовото споразумение от 18 октомври 2007 г. е прието с единодушно решение на четирите професионални групи, представени в рамките на междубраншовата организация, както и че решението за запазване без промяна на размера на междубраншовата вноска за 2009 г. също е взето единодушно от тези четири професионални групи. По-нататък той констатира, че допълнителното споразумение от 5 ноември 2008 г. изброява изчерпателно дейностите, които могат да се финансират от междубраншовата вноска, събирана от CIDEF за 2009 г., като това са комуникационни дейности, специфични за месото от пуйка, „насочени към подобряване на имиджа и засилване на продажбите“, промоционални дейности общо за месото от домашни птици, дейности, свързани с външните отношения, представителството пред френски и европейски административни органи, участие в Европейското сдружение за птиче месо, възлагане на проучвания и допитвания до потребители за установяване на параметрите на покупателната дейност, дейности за подкрепа на действията за изследване и осигуряване на качеството и дейности, свързани със защитата на интересите на сектора.

21 Освен това Conseil d'État подчертава, от една страна, че това допълнително споразумение не позволява финансирането на дейности за намеса на пазара на месото от пуйка, а от друга страна, че комуникационните дейности, споменати в това допълнително споразумение, не

правят разлика в зависимост от произхода на продуктите, както и че от материалите по делото не личи част от вноските, събрани през 2009 г., да са били изключително предназначени за дейности за промотиране на „френското месо от пуйка“ — във Франция или в чужбина.

22 С оглед на изложените съображения и констатации, както и на изложената по-горе позиция на Комисията Conseil d'État решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 107 [ДФЕС], разгледан в светлината на Решение по дело Pearle и др., [посочено по-горе], да се тълкува в смисъл, че решението на национален орган, с което действието на споразумение — което, както споразумението, сключено в рамките на [CIDEF], въвежда вноска в рамките на призната от националния орган междубраншова организация и по този начин прави вноската задължителна — се разпростира по отношение на всички представители на професии от определена област с цел да се позволи провеждането на комуникационни, промоционални дейности, на дейности, свързани с външните отношения, с осигуряването на качество, на изследователски дейности, на дейности за защита на интересите в сектора, както и с възлагането на проучвания и допитвания до потребителите, е свързано с държавна помощ с оглед на естеството на съответните дейности, на начина на тяхното финансиране и на условията за осъществяването им?“.

По преюдициалния въпрос

23 С преюдициалния си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали решението на национален орган, с което действието на междубраншово споразумение, въвеждащо задължителна вноска с цел да се позволи провеждането на комуникационни, промоционални дейности, на дейности, свързани с външните отношения, с осигуряването на качество, на изследователски дейности, на дейности за защита на интересите в сектора, се разпростира по отношение на всички представители на професии от дадена област в селското стопанство, е елемент от фактическия състав на държавна помощ.

24 В самото начало следва да се напомни, че член 107, параграф 1 ДФЕС обявява за несъвместима с вътрешния пазар, доколкото засяга търговията между държавите членки, всяка помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки.

25 Член 107, параграф 1 ДФЕС поставя тази несъвместимост в зависимост от изпълнението на четири условия. Първо, трябва да става въпрос за намеса на държавата или с ресурси на държавата. Второ, тази намеса трябва да е в състояние да засегне търговията между държавите членки. Трето, тя трябва да дава предимство на ползващия се от нея. Четвърто, трябва да нарушава или да създава опасност от нарушаване на конкуренцията (Решение по дело Pearle и др., посочено по-горе, точка 33 и цитираната съдебна практика).

26 Що се отнася до първото от тези условия, от постоянната практика на Съда следва, че само предимствата, предоставени пряко или непряко чрез държавни ресурси, се считат за помощи по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Действително, установеното в тази разпоредба разграничение между „помощ, предоставена от държава членка“, и помощи, предоставени „чрез ресурси на държава членка“, не означава, че всички предимства, предоставяни от дадена държава, представляват помощи, независимо дали са финансирани чрез държавни ресурси или не, а цели единствено да включи в това понятие предимствата, предоставени пряко от държава, както и тези, предоставени посредством публична или частна организация, определена или учредена от тази държава (Решение от 13 март 2001 г. по дело PreussenElektra, C-379/98, Recueil, стр. I-2099, точка 58 и цитираната съдебна практика). В този смисъл забраната по член 107,

параграф 1 ДФЕС по принцип може да обхваща и помощите, предоставени от публични или частни организации, учредени или акредитирани от държавата за прилагането на схемата за помощи (вж. в този смисъл Решение по дело Pearle и др., посочено по-горе, точка 34 и цитираната съдебна практика).

27 За да могат обаче да бъдат квалифицирани като държавни помощи по член 107, параграф 1 ДФЕС, предимствата трябва, от една страна, да бъдат пряко или непряко предоставени посредством държавни ресурси и от друга страна, отговорността за тях да се носи от държавата (Решение по дело Pearle и др, посочено по-горе, точка 35 и цитираната съдебна практика).

28 Следва да се отбележи, както напомня генералният адвокат в точка 37 от своето заключение, че финансирането чрез средства на държавата е съставен елемент от понятието държана помощ.

29 В тази връзка в точки 59 и 61 от Решение по дело PreussenElektra, посочено по-горе, Съдът вече е установил, че въведен от държавата режим, който чрез възлагане на задължение за изкупуване на определени стоки на минимални цени осигурява предимства на някои предприятия, а за други поражда неблагоприятни последици, не води до никакво пряко или непряко прехвърляне на държавни средства на предприятията, производители на тези стоки, както и че това задължение не придава на посочения режим характер на държавна помощ.

30 В точка 36 от Решение по дело Pearle и др., посочено по-горе, Съдът, разглеждайки вноските, наложени от професионална организация на нейните членове за финансирането на рекламна компания, достига до същия извод, като по-специално констатира, че след като направените от публичната организация за тази кампания разходи са били изцяло компенсирани от вноските, събрани от предприятията бенефициери, намесата на тази организация не е била насочена към създаването на предимство, което би представлявало допълнителна тежест за държавата или за организацията.

31 В точка 37 от това решение Съдът констатира също, че инициативата за организацията и провеждането на рекламната кампания, разглеждана в главното производство, е на частно сдружение на оптици, а не на публичноправната организация, която служи само като инструмент за събиране и насочване по предназначение на създадените ресурси с чисто търговска цел, предварително определена от съответните професионални среди и която не е включена по никакъв начин в рамките на определена от държавните власти политика.

32 Що се отнася до разглежданите в главното производство вноски, от представената на Съда преписка е видно, че същите се правят от частни икономически оператори, както членове на съответната междубраншова организация, така и други, които обаче упражняват икономическа дейност на съответните пазари. Този механизъм не включва пряко или непряко прехвърляне на държавни средства, фондовете, натрупани от изплащането на тези вноски, дори не преминават през държавния бюджет или друго публичноправно образувание и държавата не прави отказ от никакви ресурси на каквото и да било основание — данъци, такси, вноски и пр., които би трябвало да постъпят в държавния бюджет. Тези вноски запазват своя частноправен характер на всеки от етапите и в случай на неплащане за събирането им междубраншовата организация трябва да следва обичайното гражданско или търговско съдопроизводство, тъй като не разполага с никакви прерогативи от държавно естество.

33 Без никакво съмнение междубраншовите организации са частноправни сдружения и не са част от държавната администрация.

34 Все пак от практиката на Съда следва също, че не е необходимо във всички случаи да се установи, че е било извършено прехвърляне на държавни ресурси, за да може предоставеното на едно или на няколко предприятия предимство да се счете за държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (вж. Решение от 16 май 2002 г. по дело Франция/Комисия, C-482/99, Recueil, стр. I-4397, точка 36 и цитираната съдебна практика).

35 В този смисъл Съдът е приел, че член 107, параграф 1 ДФЕС обхваща всички парични средства, които могат да бъдат използвани ефективно от държавните органи за подкрепа на предприятия, без значение дали тези средства трайно принадлежат или не на патримониума на държавата. Поради това макар сумите, съответстващи на разглежданата мярка, да не са постоянно във владение на фиска, фактът, че остават трайно под публичен контрол и следователно на разположение на компетентните национални органи, е достатъчен те да бъдат квалифицирани като ресурси на държавата (вж. Решение по дело Франция/Комисия, посочено по-горе, точка 37 и цитираната съдебна практика).

36 С оглед на изложеното в главното производство критериите, установени от Съда в точка 37 от Решение по дело Франция/Комисия, посочено по-горе, не са изпълнени. Безспорно е, че националните органи не могат ефективно да използват ресурсите от разглежданите в главното производство вноски, за да оказват подкрепа на някои предприятия. Съответната междубраншова организация взема решение за използването на тези ресурси, които са изцяло отредени за определените от самата нея цели. Също така посочените ресурси не са неизменно под контрола на държавата и не са на разположение на държавните органи.

37 Евентуалното влияние на държавата членка върху функционирането на междубраншовата организация в резултат от решението за разпростиране по отношение на всички представители на професиите в определена област на действието на междубраншовото споразумение не може да промени констатациите, направени в точка 36 от настоящото решение.

38 Действително, видно от преписката, представена пред Съда, разглежданата в главното производство правна уредба не предоставя на компетентния орган правото да ръководи или оказва влияние върху управлението на фондовете. Освен това, както отбелязва генералният адвокат в точка 71 от своето заключение, в съответствие с практиката на компетентните национални юрисдикции разпоредбите на Кодекса за селските райони, които уреждат разпростирането на действието на споразумение, въвеждащо вноски в рамките на междубраншова организация, не позволяват на публичните власти да подлагат ЗДВ на друг контрол освен за редовност и законосъобразност.

39 По отношение на споменатия контрол следва да се отбележи, че член L. 632-3 от Кодекса за селските райони не позволява разпростирането на действието на споразумението да се поставя в зависимост от преследването на конкретни политически цели, закрепени и определени от публичните органи, като се има предвид, че в този член по неизчерпателен начин са посочени твърде общи и разнопосочни цели, към които междубраншовите споразумения следва да се стремят, за да бъде разпростряно действието им от компетентния административен орган. Този извод не би могъл да бъде оборен от задължението, предвидено в член L. 632-8-I от посочения кодекс, впоследствие посочените органи да бъдат информирани относно начина на използване на ЗДВ.

40 Освен това в представената пред Съда преписка няма данни, позволяващи да се приеме, че инициативата за налагане на ЗДВ е била подета не от самата междубраншова организация, а от държавните органи. Важно е да се подчертае, както е направил генералният адвокат в точка 90 от своето заключение, че публичните органи изпълняват единствено функцията на „инструмент“, който прави задължителни вноските, въведени от междубраншовите организации за преследването на целите, които те сами са си поставили.

41 В този смисъл нито правото на държавата да признае междубраншовата организация в съответствие с член L. 632-1 от Кодекса за селските райони, нито правото ѝ да разпростре по отношение на всички представители на професии от определена област действието на междубраншово споразумение в съответствие с членове L. 632-3 и L. 632-4 от този кодекс позволяват да се направи извод, че за осъществяваните от междубраншовата организация дейности отговорност може да се носи от държавата.

42 Накрая, Комисията твърди, че дейностите на междубраншовите организации отчасти се финансират от държавни фондове и поради липсата на отделна отчетност спрямо държавните и частни фондове всички средства на междубраншовите организации представляват „ресурси на държавата“.

43 В тази връзка следва да се отбележи, че преюдициалният въпрос се отнася единствено до вноските, изплатени в рамките на междубраншова организация, но не и до евентуални други ресурси, получавани от държавния бюджет.

44 Освен това, както подчертава генералният адвокат в точка 57 от своето заключение, частните средства, използвани от междубраншовите организации, не се превръщат в „публични ресурси“ само поради това че се използват съвместно със суми, евентуално получавани от държавния бюджет.

45 Въз основа на изложеното следва да се отговори на поставения въпрос, че член 107, параграф 1 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че решението на национален орган, с което действието на споразумение — което, както разглежданото в главното производство междубраншово споразумение, въвежда вноска в рамките на призната от националния орган междубраншова организация и по този начин прави вноската задължителна — се разпростира по отношение на всички представители на професии от определена област в селското стопанство с цел да се позволи провеждането на комуникационни, промоционални дейности, на дейности, свързани с външните отношения, с осигуряването на качество, на изследователски дейности и на дейности за защита на интересите в съответния сектор, не е елемент от фактическия състав на държавната помощ.

По съдебните разноски

46 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 107, параграф 1 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че решението на национален орган, с което действието на споразумение — което, както разглежданото в главното производство междубраншово споразумение, въвежда вноска в рамките на призната от националния орган междубраншова организация и по този начин прави вноската задължителна — се разпростира по отношение на всички представители на професии от определена област в селското стопанство с цел да се позволи провеждането на комуникационни, промоционални дейности, на дейности, свързани с външните отношения, с осигуряването на качество, на изследователски дейности и на дейности за защита на интересите в съответния сектор, не е елемент от фактическия състав на държавната помощ.

Подписи